

Kolumna

Dragi bralec, draga bralka!

V letu 2021 smo vsi vstopili polni upanja in želje po vrnitvi starih navad. Želim ti lepo, uspešno, srečno in premišljeno novo leto. Verjamem, da nam gre vsem že pošteno na živce »tale korona«. Izgubljamo potrpljenje, dijaki pa motivacijo za učenje in delo od doma, a se vseeno lahko veselimo, da so prag šole prestopili učenci s posebnimi potrebami. Čez nekaj dni sledijo še učenci prve triade in upamo, da se jim v mesecu dni pridružimo tudi dijaki srednjih šol. Z majhnimi koraki vstopamo v stari svet poln druženja, sprehodov, kavarnic, polnih trgovin ter kinodvoran. Ne jezimo se na preteklost, temveč svoje oči uprimo v lepo prihodnost in nikoli ne pozabimo živeti sedanosti.

Lepo branje.

Mlakar Daša

Wonder (priredba)

I wonder if you even know
how to take it easy or how to let it go.
I wonder
wound it be cool to live inside the world
we won't feel alone.

I wonder if you need some help.
Do you even know how to feel about yourself?
I wonder...
I wonder...

But right before that point of life
we need to go and leave behind
the only thing I want to know is
how can I be loved by you?

I wonder how to be...
I wonder how to be loved by you.

I wonder how to even feel.
In fear, in love, in peace, maybe something in between.
I wonder. When I cry myself to sleep,
I'm afraid to be seen, so they will think that I'm weak.

Zoja Volk, 1. e

Naložbo sofinancirata Republika Slovenija in Evropska unija iz Evropskega socialnega sklopa.

Šolanje na daljavo

No, pa je za nami že enajsti teden šolanja na daljavo. V teh treh mesecih se je zgodilo marsikaj.

Sprva je bilo rečeno, da bomo ostali doma samo en teden ter da se bomo po počitnicam vrnili v šolske klopi. Že takoj smo vedeli, da po počitnicah dijaki ne bomo odšli v šolo. In tako je tudi bilo. Ker se je število okuženih s covid 19 iz dneva v dan povečevalo, je bilo rečeno, naj bi ostali doma še vsaj dva tedna – no, ta dva tedna še vedno trajata.

Na začetku smo bili še vsi zelo motivirani za delo, saj smo mislili, da bo to obdobje mogoče res samo prehodno. Po počitnicah pa nam je motivacija za delo in učenje zelo padla, v Easistentu so se nabirale odsončnosti in neopravičene ure, poznalo pa se je tudi na nekaterih ocenah. Kar naenkrat se je vsa organizacija, ki jo sicer v razredu prevzema profesor, prevalila na nas. Razredničarka je takoj sklical razredno uro in nam povedala, da se moramo 'prijeti v roke' in nekako dobiti nazaj motivacijo za delo in učenje. Saj nam ni ostalo drugega! In tako je nastopal naslednji teden z nekoliko več motivacijami, sproti smo oddajali naloge in profesorji so nas tudi pohvali. In vsaka nova pohvala nam da dodatni zagon – nekateri profesorji se tega zavedajo bolj, drugi manj. To se je začelo kazati tudi na ocenah, saj smo prihajajoči test pisali kar dobro.

Tako so si tedni sledili. Konsko začetne ocene dela na daljavo popravili, je prišel na vrsto teden pred zimskimi počitnicami. Bil je takot kot vsi drugi, žej posebrega, ampak zadnji dan, ko je po naši virtualni učilnici krožilo srce z željami za praznike, je bilo fantastično. Skušali smo oživiti spomine na skupno druženje izpred nekaj

napačne smeri. In potem končno počitnice – ne spomnim se, kdaj sem nazadnje toliko čakal na oddih. Prvi dan zimskih počitnic smo doživel težko pričakovani sneg, ki pa se je hitro stopil. V tem tednu smo postavili tudi božično drevesce ter pekli božične piškotke.

In sedaj smo tukaj, kjer smo, teče dvanaest teden šolanja na

mesecev, zato si je vsak izmed nas izrazil papirnato srce. Ko je držal pred ekranom, je glasno povedal svojo željo za prihajajoče leto, potem pa ga je pomaknil v stran proti drugemu sošolcu/sošolki, kot bi mu ga hotel podati. Bilo je prisrčno, predvsem pa smo se veliko nasmjejali, ko smo zmotno premikali svoje papirnato srce v

daljavo.

Res upam, da se bomo lahko kmalu vrnili v šole in zaceli živeti nazaj normalno življenje, kot smo ga poznali prej. Do takrat pa naj nas vse spremja misel: »Every day changes to be better«.

Žan Vidmar, 1. e

Čarobni prazniki

Letos smo doživelvi drugačne praznike, kot jih poznamo.

Vsako leto v začetku decembra ali pa že konec novembra začnejo po televiziji in radiu vrteći božično glasbo in filme. Le kam gre ta svet? Sicer se mi zdi, da je v teh prazničnih zmeraj več ameriškega pridiha. Navadno dobijo otroci darila za svetega Miklavža ali Dedka Mraza, ki izvirata iz naše kulture. Vendar pa opažam, da vedno več otrok dobi tudi Božičkovna darila, ki pa je produkt tujega. Babica mi je povedala, da v časih njenega otroštva niso dobili toliko dobrin kot v današnjih dneh. Tako so otroci navadno dobili pomaranče, današnji otroci si želijo vse mogoče elektronske naprave, tudi če so še majhni. Mnogi ameriški filmi prikazujejo bel božič, elegantno oblečene igralce, veliko daril, hrane ... A to pri mnogih ljudeh le še spodbuja občutek žalosti. Za

vimi dogodivščinami, novimi spoznanji in novimi odkritji ... Naj bo leto 2021 in vsa prihodnja polno zdravja in osebnega zadovoljstva.

Teja Furlan, 1. d

Čigava je resnica?

Živim v času, kateremu prepoznavno značilnost daje argument: »To je moja resnica!« Moj očitek, odziv, na besede posameznikov, ki se tako zagovarjajo, je, da je to lahko največ le njihovo mnenje. Dejstvo je, da resnica ne more biti lastna, saj ne obstaja nič takega kot 'moja resnica'. Zagovarjati svojo resnico pomeni mlatiti prazno slamo. Zatackne se že pri logičnem sklepjanju, ki iz tega sledi in ga bom poizkušal v nadaljevanju utemeljiti.

Vprašam se: A res soobstajata dve resnici za en sam dogodek, torej prava resnica in moja resnica? Naj plastično predstavim: Zgodil se je umor, imamo dva osumljence. Oba trdita, da

sta nedolžna, a eden je žrtev zagotovo ubil. K sreči je dogajanje posnela kamera. Ugotovimo, da je eden izmed osumljencev lagal, drugi pa govoril resnico. Pretrese me, ko pomislim, da smo ljudje dosegli raven, kjer trdim, da je 'subjektivno novo objektivno' in 'objektivno novo subjektivno'. Napisano je bistroumni nesmisel, a vendar zagovorniki trditve 'vse je relativno' ne premorejo samorefleksije, ki bi jih peljala čez paraokalsnost te trditve.

Prvobitnost človekove narave je stremljenje k resnici, s čimer se ukvarjajo vse ključne religije sveta. V Zahodni civilizaciji, osnovani na temeljih krščanstva, je resnica tista, ki osvoba-

ja. Na vzhodu imamo Budo, ki je zagovarjal resničnost do sebe v doseganju nirvane. Resnica je torej tista, ki osmišlja. Iskanje resnice je naporno dejanje, a trudu venomer sledi sreča, kar človeka izpopolnjuje. Poleg tega je resnica tudi v funkciji tešenja radovednosti, ki je inherentna človeku. Stremimo k temu, da izvemo, kaj je bilo v preteklosti resničnega in kaj je resničnega v danem trenutku. V želji po absolutnem spoznaju je naravna posledica različnih razumevanj fenomena resnice vzpostavitev dialoga.

A ker pregovorno lagodni časi ustvarijo šibke može, je v današnjem času iskanja absolutne resnice neznatno malo. In ko se v dialog vključijo še čustva, se boj za resnico hitro sprevrže v boj za lastne interese. Resnica pa ni namenjena temu, da bi ugajala niti ne nagajala. Služi zgolj univerzalnemu spoznavanju in osmišljjanju. Redukcija resnice na orodje za potешitev lastnih interesov predstavlja njenega degradacijo in manipulacijo. V posamezniku pride do razkola; ni pripravljen priznati, da je nekaj le njegovo mnenje, temveč trdi in trdno verjam, da je to resnica.

Dokler posameznik zamenja mnenje za resnico, še vedno bije boj za dosego absolutnega, čravnno nekoliko bolj oteženo. V tem boju pretehtajo dejstva, izhajajoča iz objektivnega. Nekontrolirana iracionalnost mu sicer veleva, da mora biti resnica, ki ima moč, da zadovolji njegove potrebe, na njegovi strani, zato se tak človek upira pluralnosti mnenij. Posameznik spregleda, da njegove misli in dejanja vodi vse drugo kot razum, in resnično verjam, da se zavzema za nekaj objektivnega in ne subjektivnega. Takemu pogovoru je potreben razstreti dejstva, še

prej pa ustvariti okolje, v katerem njegovi interesi ne bodo ogroženi in bo nadzor nad mišljenjem prevzelo racionalno. V tem primeru pogovornik še ne zagovara 'subjektivnega kot novega objektivnega'.

Ideja o relativizmu sicer izvira iz dvajsetega stoletja, toda zdaj se, da je na posebno plodna tla naletela v novem tisočletju. Povabilo so se posamezniki, ki so vpeljali nov pojem – moja resnica – in z namigovanjem, da lahko sočasno obstaja več različnih resnic, začeli odkrit boj proti absolutni resnici. Takemu posamezniku resnica ne pomeni ničesar, s pristajanjem na več resnic pravo povsem izniči. Še več, dialog ni mogoč, ker je zanj nujno potrebno priznanje resnice. Taki posamezniki si ne prizadevajo, da bi dosegali in odkrivali resnico.

Zadnjih nekaj let se soočamo s pravim propadom dialoga. A kjer ni dialoga, ni demokracije, in kjer ni demokracije, ni napredka. Vsakršen poizkus dialoga razvrednoti dejstva. In ko je popolnoma razumski argument brez vrednosti, tedaj se postavi vprašanje, ali smo ljude še zmožni živeti v tako distopičnem svetu, v katerem laž ne obstaja, saj njenega protipola – resnice, ni. Pridemo torej do spoznanja, da človek ne more več zaupati, saj je zapanje grajeno na resnici. Te pa ni. Človekovo dostojanstvo izgine, saj so še tako univerzalne resnice, kot je slehernikova vrednost, brezpredmetne.

Relativizacija vsega povzroči tudi propad morale, saj je njena objektivnost v temelju omajana. Moralni kodeksi obstaja le, če mu pripisemo neodvisno avtoritet, ki mu daje objektivnost. Kot sem že omenil, naša družba stoji na temeljih krščanskih vrednot, ki vrejo iz priznanja, da Bog je. Kjer pa

resnice ni, po verskem nauku, tudi Boga ni. Bog je namreč resnica. Že Nietzsche je s svojim, zdaj že klješčkim, 'Bog je mrtev', naznanih propad vrednot. Napovedal je grozodejstva dvajsetega stoletja in se zavzemal za stvaritev novega niza moralnih vrednot, neodvisnega od tisočletja obstoječih avtoritet.

In tukaj se zalomi, če se lahko sklicujem na Goldingovo delo Gospodar muh. Dečki, ki po strmoglavljenju z letalom prislanajo na osamljenem otoku, niso zmožni vzpostavitev moralnega kodeksa, na katerem bi delovala njihova družbena pogodba. Intuitivno vedoči, da je avtoritetu nujna za vzpostavitev kodeksa, skominajo po odraslih. A kaj naj bi bila potemtakem avtoriteta v svetu odraslih? Dečki niso zmožni tvoriti pravil in njihovo začetno sodelovanje se sprevrže v barbarsko obračunavanje.

Dostoevski nam v Zločinu in kazni dokaže, da si posamezniki nismo dovolj velike avtoritete, oz. kot pravi Peter-son: »Nismo niti lastni gospodarji, niti sužnji samih sebe.« Razkolnikov se odloči preveriti veljavnost tega citata in se, s predpostavko, da jeumor za višje dobro opravičljiv, razklopje. Problem je vzpostaviti novo avtoritetu, na kateri bi lahko zasejali novo etiko.

Prav zato je popoln propad še tistih malo vrednot zahodne civilizacije in začetek prakticiranja Razkolnikovega načina subjektivne morale tako grozen. Ne le, da bo ta ljudi razklala, svet bo pognala v anarhijo, kjer bo človekovo življenje odvisno od sosedovega izražanja 'brezmejne svobode'.

Feliks Možina

Čudovit zimski čas

Čudovit je zimski čas,
ko snežinke padajo na nas.
Snežna odeja pokrije vse poti,
vse pobeli in poledeni.

Otroci so zelo veseli,
ker radi po snegu bi polzeli.
Na smučišča se hiti
in na led, kjer se drsi.

Angelčke, snežake mi,
v snegu delamo vse.
To veselja zdaj je čas,
Radost tu je za vse nas.

Božično – novoletni prazniki

Ho, ho, ho z neba odmeva,
ko Božiček nam prepeva.
Lepih praznikov je čas,
toplina pride med vse nas.

Zbrali spet smo skupaj se,
naša to navada je.
Radostne se pesmi sliši,
ko pojemo po vse hiši.

3,2,1 mi kričimo,
in se leta veselimo.
Na nebu iskre se bleščijo,
nam srce in dušo pozivijo.

Nina Pavšič, 1.č